

Muzeum lásky: 4. díl - rozchod

Autor: Qark

Datum: 23. 02. 2005 16:50

URL: <http://www.qark.net/clanek/muzeum-lasky-4-dil-rozchod>

Předchozí díly [[1](#) » [2](#) » [3](#)]

Se šéfkou jsem to ukončil pár dní po našem milování v práci. V posteli byla sice učiněný zázrak, ale jinak se s ní nedalo o ničem bavit, kromě solária a aerobiku. A to se nedá poslouchat pořád. Vrchol všeho bylo, když jsme spolu byli na večeři a ona si četla jídelní lístek. Že si jezdila po písmenkách prstem, aby se neutopila na řádku, to bych ještě toleroval, ale proč se jí u toho, k čertu, ještě hýbaly rty? Uvědomil jsem si, že nemůžu být s ženskou, která je tak jednoduchá, že jí dělá potíže i čtení v duchu. Aspoň vím kvůli komu vznikly vtipy o hloupých blondýnách. Tahle by mohla být jejich maskot.

Po večeři jsme šli k ní domů, kde jsem si několikrát zopakoval, co mi s ní bude chybět, a pak jsem řekl sbohem a vypadl do studeného rána.

Chvilku jsme se procházel po městě, koupil si noviny, a potom nastoupil na autobus domů. Sotva jsem si sednul a začel se do denního tisku, někdo mi zaklepal na rameno. Otočil jsem se a tam stála Zuzanka. Zuzka je přírodní zrzka a potkal jsem ji před lety na jedné zábavě. Tenkrát mi kamarádi pořád jen opakovali, že zrzky jsou v posteli divošky, že jediné rezavou, kdo jednou zkusí, tak nechce jinak.. a podobné bláboly. A já se do toho nechal uvrtat. Když jsme přišli k ní domů, tak jí bylo zle z alkoholu a noc místo v posteli milováním, trávila na záchodě zvracením. No jestli jde zrzkám milování, jako dávení do mísy, tak to musí být opravdu paráda. Škoda, že jsem neměl chuť to už pak otestovat.

„Ahoj draku“, zakřičela na celý autobus, až se všichni otočili, „jak se máš?“ Standardní tupá otázka na kterou se odpovídá jen samou chválou na současný život. I já odpověděl, že se mám dobře a ona si hned přisedla a dala se do plkání. No z novin už asi nic nebude. Zkoušel jsem ji setřást tím, že jsem jen mlčel a neřekl ani slovíčko. Ale to jí nezlomilo. Vlastně si toho ani nevšimla, protože celou cestu nezavřela pusou. Když vystupovala, tak mi do ruky vtiskla vizitku se slovy: „Krásně jsme si popovídali, zavolej mi.“, a zmizela.

Když člověk nechce, tak se mu ženský samy nabízejí. A já nechtěl, jediné po čem jsem toužil bylo dát si doma sprchu a od žen menší pauzu.

Zítra nastupuji do nové práce, a tam určitě přijdu na jiné myšlenky.

Pokračování příště